

**DIRECTIVA CONSILIULUI 64/221/CEE
din 25 februarie 1964**

**privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini,
măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică**

CONSILIUL COMUNITĂȚII ECONOMICE EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 56, alin. 2,

având în vedere Regulamentul Consiliului nr. 15 din 16 august 1961 privind primele măsuri pentru realizarea liberei circulații a lucrătorilor în interiorul Comunității¹, în special art. 47,

având în vedere Directiva Consiliului din 16 august 1961 privind procedurile și practicile administrative referitoare la intrarea, angajarea și șederea lucrătorilor dintr-un stat membru, cât și a familiilor lor, în celelalte state membre ale Comunității²,

având în vedere programele generale pentru eliminarea restricțiilor aduse libertății de stabilire și libertății de a presta servicii³, în special titlul al II-lea din aceste programe,

având în vedere Directiva Consiliului din 25 februarie 1964 privind eliminarea restricțiilor legate de deplasarea și șederea cetățenilor altor state membre în interiorul Comunității în domeniul stabilirii și prestării de servicii⁴,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European⁵,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social⁶,

întrucât coordonarea dispozițiilor legislative, de reglementare și administrative care prevăd un regim special pentru resortisanții străini, justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică, trebuie să se refere mai întâi la condițiile de intrare și de ședere a resortisanților din statele membre, care se deplasează în interiorul Comunității, fie pentru a exercita o activitate salariată sau o activitate independentă, fie în calitate de beneficiari ai unor servicii;

întrucât această coordonare presupune în special o apropiere a procedurilor urmate în fiecare dintre statele membre atunci când se invocă motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică cu privire la intrarea și șederea resortisanților străini;

întrucât în fiecare stat membru resortisanții altor state trebuie să aibă la îndemână suficiente căi de atac împotriva actelor administrative din acest domeniu;

întrucât, în ceea ce privește maladiile și infirmitățile care pot pune în pericol sănătatea publică, ordinea publică și siguranța publică, este dificil de realizat o enumerare practică și exhaustivă și întrucât este suficient ca aceste afecțiuni să fie grupate,

¹ JO 57, 26.08.1961, p. 1073/61.

² JO 80, 13.12.1961, p. 1513/61.

³ JO 2, 15.01.1962, p. 32/62 și 36/62.

⁴ Vezi mai sus, p. 845/64.

⁵ JO 134, 14.12.1962, p. 2861/62.

⁶ Vezi p. 856/64.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

1. Dispozițiile prezentei directive se aplică cetățenilor unui stat membru care locuiesc sau se deplasează într-un alt stat membru al Comunității, fie în vederea exercitării unei activități salariate sau independente, fie în calitate de beneficiari ai unor servicii.
2. Aceste dispoziții se aplică de asemenea soțului/soției și membrilor familiei care se încadrează în condițiile regulamentelor și directivelor adoptate în acest domeniu în aplicarea Tratatului.

Articolul 2

1. Prezenta directivă reglementează măsurile referitoare la intrarea pe teritoriu, la eliberarea sau reînnoirea permisului de ședere sau la expulzarea din teritoriu, măsuri care sunt luate de către statele membre din motive de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică.
2. Aceste motive nu pot fi invocate în scopuri economice.

Articolul 3

1. Măsurile de ordine publică sau de siguranță publică trebuie să se întemeieze exclusiv pe comportamentul personal al individului care face obiectul lor.
2. Existența unor condamnări penale nu poate constitui în mod automat temei pentru aplicarea acestor măsuri.
3. Expirarea documentului de identitate sau a pașaportului care a permis intrarea în țara gazdă și eliberarea permisului de ședere nu poate justifica expulzarea din teritoriu.
4. Statul care a eliberat documentul de identitate va primi fără nici o formalitate pe teritoriul său pe titularul acestui document, chiar dacă acesta este expirat sau dacă cetățenia titularului este contestată.

Articolul 4

1. Singurele maladii sau infirmități care pot justifica refuzul de a fi primit pe un teritoriu sau de a-i fi eliberat primul permis de ședere sunt cele cuprinse în lista din anexa la prezenta directivă.
2. Apariția unor maladii sau infirmități după eliberarea primului permis de ședere nu justifică refuzul de a reînnoi permisul de ședere sau expulzarea din teritoriu.
3. Statele membre nu pot adopta dispoziții și practici noi, mai restrictive decât cele în vigoare la data notificării prezentei directive.

Articolul 5

1. Decizia referitoare la acordarea sau refuzul primului permis de ședere trebuie să fie luată în termenul cel mai scurt și cel mai târziu în interval de șase luni de la formularea cererii.

Persoana interesată are dreptul să rămână provizoriu pe teritoriul respectiv până la luarea deciziei de acordare sau de refuzare a permisului de ședere.

2. Țara gazdă poate, în cazul în care apreciază că acest lucru este indispensabil, să solicite statului membru de origine și eventual celorlalte state membre informații asupra antecedentelor judiciare ale

solicitantului. Solicitarea acestor informații nu poate avea însă un caracter sistematic. Statul membru solicitat trebuie să răspundă în termen de două luni.

Articolul 6

Motivele de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică ce stau la baza unei decizii care o privește sunt aduse la cunoștința persoanei interesate, în afara cazului când acest lucru nu poate fi făcut din motive care interesează siguranța statului.

Articolul 7

Decizia de a refuza eliberarea sau reînnoirea permisului de ședere sau decizia de expulzare din teritoriu este adusă la cunoștința persoanei interesate. Notificarea cuprinde indicarea termenului acordat pentru părăsirea teritoriului. În afara cazurilor urgente, acest termen nu poate fi mai mic de cincisprezece zile când persoana interesată nu a primit încă permisul de ședere și de o lună în celelalte cazuri.

Articolul 8

Împotriva deciziei de acordare a intrării, de refuzare a eliberării sau de reînnoire a permisului de ședere sau împotriva deciziei de expulzare din teritoriu, persoana interesată trebuie să poată intenta cel puțin căile de atac la care au acces resortsanții statului respectiv împotriva actelor administrative.

Articolul 9

1. În absența căilor de atac sau dacă aceste căi de atac se referă doar la legalitatea deciziei sau dacă nu au efect suspensiv, decizia de a refuza reînnoirea permisului de ședere sau decizia de expulzare din teritoriu a posesorului unui permis de ședere nu este luată de autoritatea administrativă, în afara cazurilor de urgență, decât după avizul dat de o autoritate competentă din țara gazdă, în fața căreia persoana interesată trebuie să se poată apăra și să fie asistată sau reprezentată în condițiile de procedură prevăzute de legislația națională.

Această autoritate trebuie să fie diferită de cea împuternicită să ia decizia de a refuza reînnoirea permisului sau decizia de expulzare.

2. Deciziile de a refuza eliberarea primului permis de ședere precum și deciziile de expulzare înaintea oricărei eliberări a unui astfel de permis sunt supuse, la cererea persoanei interesate, examinării autorității al cărei aviz prealabil este prevăzut la alin. 1. Persoana interesată este atunci îndreptățită să se apere personal, în afara cazului când acest lucru nu este posibil din motive care interesează siguranța statului.

Articolul 10

1. Statele membre pun în aplicare măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive, într-un termen de șase luni de la data notificării și informează imediat Comisia despre aceasta.

2. Statele membre asigură comunicarea către Comisie a textului principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 11

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, la 25 februarie 1964.

Pentru Consiliu,

Președintele,
H. FAYAT

ANEXĂ

A. *Maladii care pot pune în pericol sănătatea publică:*

1. maladii care presupun instituirea unei stări de carantină, vizate în regulamentul sanitar internațional nr. 2 din 25 mai 1951 al Organizației Mondiale a Sănătății;
2. tuberculoza activă sau cu tendință evolutivă a aparatului respirator;
3. sifilis;
4. alte maladii infecțioase sau parazitare contagioase în măsura în care în țara gazdă fac obiectul dispozițiilor privitoare la protecția resortisanților acelei țări.

B. *Maladii și infirmități care pot pune în pericol sănătatea publică sau siguranța publică:*

1. toxicomania;
2. tulburări psihomente grave; stări evidente de psihoză însoțite de stări de agitație, delir, halucinații și psihoză confuzională.

CONSULTAREA COMITETULUI ECONOMIC ȘI SOCIAL

Cu privire la „Propunerea de directivă privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini”

A. CERERE DE AVIZARE

În cea de-a 77-a sesiune din 23-26 iulie 1962, Consiliul a decis să consulte, în conformitate cu art. 54, alin. 2 și art. 63, alin. 2 din Tratat, Comitetul Economic și Social cu privire la propunerea de directivă a Comisiei privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate din motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică.

Cererea de avizare referitoare la acest text reprodus mai jos a fost adresată de d. E. Colombo, președintele Consiliului, dlui E. Roche, președintele Comitetului Economic și Social, prin scrisoarea din 24 iulie 1962.

Propunere de directivă privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate de motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică

CONSILIUL COMUNITĂȚII ECONOMICE EUROPENE,

având în vedere dispozițiile Tratatului, în special art. 56, alin. 2,

având în vedere Regulamentul nr. 15 al Consiliului din 16 august 1961 (publicat în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 26 august 1961) privind primele măsuri pentru realizarea liberei circulații a lucrătorilor în interiorul Comunității în special art. 47,

având în vedere Directiva Consiliului din 16 august (publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 13 decembrie 1961) privind procedurile și practicile administrative referitoare la intrarea, angajarea și șederea lucrătorilor dintr-un stat membru, cât și a familiilor lor, în celelalte state membre ale Comunității,

având în vedere dispozițiile programelor generale de eliminare a restricțiilor aduse libertății de stabilire și libertății de a presta servicii, în special titlul al II-lea,

având în vedere Directiva Consiliului din ... (publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din ...) privind eliminarea restricțiilor aduse deplasării și șederii resortisanților unui stat membru în celelalte state membre,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Adunării Parlamentare Europene,

întrucât coordonarea dispozițiilor legislative, de reglementare și administrative care prevăd un regim special pentru resortisanții străini și sunt justificate de motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică, are ca obiect în special armonizarea dispozițiilor de drept intern ale statelor membre, care pot, din aceste motive, să aducă prejudiciu libertății de intrare și ședere a resortisanților celorlalte state membre;

întrucât dispozițiile de drept intern menționate mai sus se referă, în general, la toți cetățenii străini și în consecință coordonarea lor trebuie să-și producă efectele față de toți resortisanților din statele membre care se deplasează în interiorul Comunității pentru a exercita o activitate economică, oricare ar fi forma sub care o exercită, în calitate de persoane care exercită activități independente sau salariați sau în calitate de beneficiari de servicii;

întrucât coordonarea acestor dispoziții de drept intern presupune eliminarea oricărei divergențe esențiale referitoare la conținutul noțiunilor de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică; întrucât ea presupune în același timp o apropiere a procedurilor urmate în fiecare dintre statele membre pentru a invoca motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică împotriva intrării și șederii resortisanților celorlalte state membre;

întrucât o definiție a noțiunilor de ordine publică și de siguranță publică se dovedește totuși în prezent și mai dificil de stabilit pe plan comunitar decât pe plan național și întrucât încă de pe acum limitele acestor concepte pot fi totuși circumscrise;

întrucât, în ceea ce privește maladiile și infirmitățile care pot amenința sănătatea publică, ordinea publică și siguranța publică, este dificil de realizat o enumerare practică și exhaustivă și întrucât din aceste motive, afecțiunile trebuie grupate, fără a fi enumerate;

întrucât categoriile de afecțiuni aparținând fiecăruia dintre aceste grupuri trebuie totuși definite suficient de precis, pe de o parte pentru a permite în fiecare caz, și ținând seama de faptul că nu există o diferență esențială în situația epidemiologică a celor șase țări ale Comunității, o apreciere obiectivă a existenței unui pericol real și imediat care poate justifica opoziția unui stat membru față de libera intrare sau de libera ședere pe teritoriul sau a unui resortisant al altui stat membru și a membrilor familiei sale, și pe de altă parte pentru a garanta pe deplin respectarea necesităților esențiale referitoare la sănătatea publică, la ordinea publică și la siguranța publică;

întrucât în ceea ce privește această listă de maladii și infirmități, prezenta directivă înlocuiește lista prevăzută la art. 47 din Regulamentul nr. 15,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Dispozițiile prezentei directive se aplică resortisanților statelor membre care se deplasează în interiorul Comunității pentru a exercita o activitate economică, în calitate de persoane care desfășoară o activitate independentă sau salariați, ori în calitate de beneficiari de servicii.

Articolul 2

1. Motivele de ordine publică sau de siguranță publică nu pot fi utilizate în scopuri economice.
2. Ele trebuie să se refere exclusiv la comportamentul individului care face obiectul uneia dintre deciziile prevăzute la art. 7.
3. Motivele de ordine publică sau de siguranță publică trebuie să prezinte un caracter de o deosebită gravitate.

Existența unor condamnări penale nu poate constitui, prin ea însăși, automat, o rațiune de ordine publică sau de siguranță publică.

Articolul 3

Expirarea documentului de identitate care a permis intrarea în țara gazdă și eliberarea permisului de ședere de către aceasta nu constituie o rațiune de ordine publică sau de siguranță publică care să justifice retragerea permisului de ședere sau măsura de expulzare.

Totuși, statul care a eliberat documentul de identitate va primi fără nici o formalitate pe teritoriul său pe titularul acestui document, chiar dacă acesta este expirat sau dacă cetățenia titularului este contestată.

Articolul 4

Doar maladiile sau infirmitățile cuprinse în lista reluată în anexă pot să constituie o rațiune de sănătate publică, de ordine publică sau de siguranță publică pentru a justifica refuzul de a primi pe teritoriu sau de a elibera primul permis de ședere.

Apariția unor maladii sau infirmități după eliberarea primului permis de ședere nu constituie o rațiune de sănătate publică, de siguranță sau de ordine publică care să justifice refuzul de reînnoire sau retragerea permisului de ședere sau măsura de expulzare.

Articolul 5

Decizia de a refuza primul permis de ședere, motivată de motive de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică, trebuie să fie luată în trei luni de la cerere.

Persoana interesată este în orice caz admisă provizoriu să rămână pe teritoriul respectiv până la luarea deciziei de a acorda sau de a refuza permisul de ședere.

Articolul 6

Motivele de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică sunt aduse la cunoștința persoanei interesate, în afara cazului când acest lucru nu poate fi făcut din motive care interesează siguranța statului.

Articolul 7

Împotriva deciziei de a refuza eliberarea sau reînnoirea permisului de ședere sau împotriva deciziei de expulzare, persoana interesată trebuie să poată intenta cel puțin recursurile la care au acces cetățenii statului respectiv împotriva actelor administrative.

Articolul 8

1. În lipsa căilor de atac sau dacă aceste căi de atac se referă doar la legalitatea deciziei sau dacă ele nu suspendă executarea, această decizie nu este luată de autoritatea administrativă decât cu avizul unei

autorități competente din țara gazdă, în fața căreia persoana interesată se poate apăra și poate fi asistată sau reprezentată în condițiile de procedură prevăzute de legislația națională.

Această autoritate competentă trebuie să fie diferită de cea împuternicită să ia decizia de refuz sau de reînnoire a permisului sau decizia de expulzare.

2. Decizia și motivele sale sunt notificate înaintea executării ei, în afara cazurilor de urgență, serviciilor diplomatice sau consulare ale statului membru al cărui resortisant este persoana interesată.

Articolul 9

Directiva Consiliului din ... privind stabilirea listei comune a maladiilor și infirmităților care pot justifica opoziția unui stat membru la admiterea pe teritoriul său a unui lucrător resortisant al altui stat membru și a membrilor familiei sale este abrogată.

Articolul 10

1. Statele membre pun în aplicare, înainte de 1 ianuarie 1964, măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei directive și informează imediat Comisia despre aceasta.

2. Statele membre informează Comisia în timp util pentru a-și prezenta observațiile cu privire la orice proiect ulterior al unor dispoziții legislative, de reglementare sau administrative pe care intenționează să le adopte în domeniile reglementate de prezenta directivă.

Articolul 11

Prezenta directivă se adresează tuturor statelor membre.

*Pentru Consiliu,
Președintele,*

ANEXĂ

la directiva privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini
(art. 56, alin. 2)

A. *Maladii și infirmități care pot pune în pericol sănătatea publică:*

Maladii și infirmități infecțioase sau parazitare contagioase:

- maladii și infirmități care presupun instituirea unei stări de carantină indicate în regulamentul sanitar internațional nr. 2 din 25 mai 1951 al Organizației Mondiale a Sănătății;
- tuberculoza activă sau cu tendință evolutivă a aparatului respirator;
- sifilis;
- alte maladii și infirmități infecțioase sau parazitare contagioase.

B. *Maladii și infirmități care pot pune în pericol ordinea publică sau siguranța publică:*

1. toxicomaniile;

2. tulburări psihomentele grave; stările evidente de psihoză însoțit de stări de agitație, delir, halucinații și de psihoză confuzională.

B. AVIZUL COMITETULUI ECONOMIC ȘI SOCIAL

În cadrul celei de-a 25-a sesiuni, care a avut loc la Bruxelles în perioada 28-29 noiembrie 1962, Comitetul Economic și Social a emis următorul aviz:

AVIZUL COMITETULUI ECONOMIC ȘI SOCIAL

asupra „Propunerii de directivă privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate de motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică”

COMITETUL ECONOMIC ȘI SOCIAL,

având în vedere cererea Consiliului de Miniștri al CEE din 24 iulie 1962 pentru avizarea „Propunerii de directivă privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate de motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică”,

având în vedere decizia luată de birou, în aplicarea art. 23 din regulamentul interior, de a însărcina secțiunea specializată pentru activități independente și servicii cu pregătirea unui aviz în acest domeniu,

având în vedere art. 56 din Tratatul de instituire a CEE,

având în vedere art. 47 din Regulamentul nr. 15 al Consiliului de Miniștri,

având în vedere Directiva Consiliului din 16 august 1961,

având în vedere titlul al II-lea al programelor generale de eliminare a restricțiilor aduse libertății de a presta servicii și libertății de stabilire,

având în vedere avizul secțiunii specializate pentru activități independente și servicii,

având în vedere raportul prezentat de către raportor și deliberările Comitetului care au avut loc cu ocazia sesiunii plenare desfășurate în 28 și 29 noiembrie 1962,

având în vedere importanța realizării integrării populațiilor din cele șase țări ale Comunității;

întrucât intrarea în vigoare a prezentei directive constituie un pas important către realizarea scopurilor urmărite de programele generale de eliminare a restricțiilor aduse libertății de stabilire și libertății de a presta servicii;

întrucât aspectele sociale abordate de prezenta directivă privesc în aceeași măsură persoanele care desfășoară activități independente și pe salariați,

EMITE URMĂTORUL AVIZ:

Se aprobă „Propunerea de directivă privind coordonarea măsurilor speciale referitoare la deplasarea și șederea cetățenilor străini, măsuri justificate de motive de ordine publică, de siguranță publică și de sănătate publică” sub rezerva următoarelor observații, recomandări și propuneri de modificare:

Articolul 1

Comitetul, conștient de marile dificultăți juridice care se opun realizării sale, a formulat cererea de a se examina posibilitatea de a fi adresată o recomandare țărilor membre pentru a extinde aplicarea directivei cu privire la apatrizii și refugiații care locuiesc pe teritoriul unuia dintre statele membre.

Articolul 2

Alin. 3

Comitetul subliniază faptul că următoarea sintagmă: „un caracter deosebit de grav” trebuie interpretată în funcție de ceea ce a fost prezentat în această privință în expunerea de motive anexată propunerii de directivă, adică în conformitate cu „practica aplicată deja în mai multe convenții internaționale”.

Articolul 6

Comitetul apreciază că următoarea sintagmă: „care trebuie să fie invocate numai în cazuri excepționale” trebuie adăugată la sfârșitul acestui articol.

Articolul 7

Comitetul consideră că următoarea sintagmă: „*cel puțin*” figurând în textul articolului 7 trebuie să fie suprimată, pentru că este pleonastică.

Adoptat la Bruxelles, la 28 noiembrie 1962.

Președintele Comitetului Economic și Social,

Émile ROCHE

v